

4. Organem wykonawczym Rady jest Sekretariat Rady.

5. Sposób prowadzenia prac Rady i organizację Sekretariatu Rady określi statut nadany przez Prezesa Rady Ministrów w drodze zarządzenia ogłoszonego w Monitorze Polskim.

6. Wydatki Rady i Sekretariat Rady będą finansowane w części 5 budżetu centralnego, w trybie przewi-

dziannym uchwałą Rady Ministrów Nr 70 z dnia 16 lutego 1952 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa na rok 1952 (Monitor Polski Nr A-24, poz. 304).

7. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

656

UCHWAŁA Nr 442 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 24 maja 1952 r.

w sprawie utworzenia w Ministerstwie Poczty i Telegrafów Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Łączności.

W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania zaopatrzenia w resorcie poczty i telegrafów, ujednoczenia i wzmocnienia kierownictwa służby zaopatrzenia, wzmoczenia operatywności i powiązania z terenem Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. Tworzy się w Ministerstwie Poczty i Telegrafów Centralny Zarząd Zaopatrzenia Łączności, zwany dalej w skróceniu „C. Z. Z. Ł.”.

§ 2. Przedmiotem działania C. Z. Z. Ł. jest:

- 1) planowanie, rozdzielnictwo i sprawy związane z realizacją zaopatrzenia w materiały, urządzenia techniczne i sprzęt oraz śledzenie racjonalnej gospodarki nimi w aparacie łączności,
- 2) nadzór, koordynacja i ogólne kierownictwo podległych składnic na rozrachunku gospodarczym, utwo-

zonych odrębnymi zarządzeniami Ministra Poczty i Telegrafów dla bezpośredniego zaopatrywania jednostek i przedsiębiorstw resortu poczty i telegrafów.

§ 3. Szczegółowy zakres działania i organizację wewnętrzną C. Z. Z. Ł. określi Minister Poczty i Telegrafów w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

§ 4. Wykonanie uchwały oraz ustalenie terminu rozpoczęcia działalności C. Z. Z. Ł. porucza się Ministrowi Poczty i Telegrafów.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

657

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW ORAZ MINISTRÓW: FINANSÓW, GOSPODARKI KOMUNALNEJ, HUTNICTWA I GÓRNICICTWA

z dnia 30 maja 1952 r.

w sprawie usuwania niektórych skutków szkód górniczych.

W wykonaniu uchwały Prezydium Rządu z dnia 23 grudnia 1950 r. w sprawie zasad usuwania skutków szkód górniczych spowodowanych przez państwowe przedsiębiorstwa górnicze oraz zapobiegania ich powstawaniu, w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Usunięcie skutków szkód górniczych w budynkach lub urządzeniach polega w zasadzie na doprowadzeniu ich do stanu użytecznego, przy uwzględnieniu potrzeb gospodarki socjalistycznej i postępu technicznego.

§ 2. Za wyrządzone robotami górniczymi szkody w plonach rolnych należy się poszkodowanemu odszkodowanie w gotówce, stanowiące różnicę pomiędzy wartością plonu tego samego gatunku, uzyskanego na innym pobliskim gruncie tej samej jakości, a wartością plonu, uzyskanego na gruncie, na którym w danym roku nastąpiło uszkodzenie.

§ 3. Przedsiębiorstwo górnicze nie ponosi kosztów usunięcia skutków szkód górniczych powstałych w budynkach lub urządzeniach wykonanych bez wymaganego zezwolenia właściwej władzy oraz w przypadkach

przewidzianych w art. 103 ust. 3 prawa górniczego z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654 z późniejszymi zmianami).

§ 4. Przedsiębiorstwo górnicze ponosi koszty kotwienia budynków, znajdujących się na terenach, pod którymi przeprowadza się odbudowę górniczą, a to celem zabezpieczenia tych budynków przed szkodami.

§ 5. Koszty usunięcia skutków szkód górniczych oraz akcji zapobiegawczej (kotwienia) pokrywa przedsiębiorstwo górnicze, którego roboty wyrządziły szkodę.

§ 6. 1. Celem zgromadzenia środków finansowych na usuwanie skutków szkód górniczych i zapobieganie ich powstawaniu (kotwienie) każde przedsiębiorstwo górnicze (kopalnia) tworzy fundusz szkód górniczych przez obciążenie kosztów wydobywania narzutem od każdej wydobytej tony kopaliny. Wysokość narzutu ustala właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów corocznie indywidualnie dla każdego przedsiębiorstwa górniczego.

2. Przedsiębiorstwo górnicze gromadzi fundusz szkód górniczych na własnym specjalnym rachunku we właściwym oddziale Narodowego Banku Polskiego.

3. W przypadkach gdy suma należności przekracza faktycznie zakumulowane przez przedsiębiorstwo górnicze środki na fundusz szkód górniczych, pokrycie nastę-